

Sygn. akt VIII C 2657/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko E. C.

o zapłatę 1.718,26 zł

- 1) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 408,05 zł (czterysta osiem złotych i pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 maja 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 313,64 zł (trzysta trzynaście złotych i sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2657/16

UZASADNIENIE

W dniu 27 maja 2013 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej E. C., w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powództwo o zapłatę 1.718,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 maja 2013 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie umowy cesji z dnia 28 marca 2013 roku nabył od (...) Sp z o.o. w W. wierzytelność przeciwko pozwanej z tytułu świadczonych na jej rzecz przez tę spółkę usług telekomunikacyjnych. Zadłużenie pozwanej z tego tytułu wynosi 1.718,26 zł, w tym: 1.420,69 zł należności głównej wynikającej z niezapłaconych faktur VAT (nr (...) na kwotę 137,31 zł z terminem wymagalności 17 maja 2011 roku, nr (...) na kwotę 107,43 zł z terminem wymagalności 17 czerwca 2011 roku, nr (...) na kwotę 80,54 zł z terminem płatności 18 lipca 2011 roku i nr (...) na kwotę 1095,41 zł z terminem wymagalności 21 października 2011 roku) oraz 297,57 zł należności z tytułu odsetek ustawowych wynikającej z sumy odsetek ustawowych naliczonych od następnego dnia po wymagalności poszczególnych faktur do dnia poprzedzającego złożenie pozwu. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwana nie zapłaciła kwoty dochodzonej pozwem. **(pozew k. 2-3).**

W dniu 12 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który utracił moc w całości na skutek wniesienia przez pozwaną sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podniosła zarzut nieważności umowy, z której powód wywodzi roszczenie, a także zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia, podkreśliła także, że znajduje się w bardzo trudnej sytuacji życiowej i majątkowej. (**nakaz zapłaty k. 4, sprzeciw k. 23-24, postanowienie k. 25v**).

Następnie po przekazaniu sprawy z e.p.u. powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. (**zarządzenie k. 1, pismo procesowe k. 32, pozew k. 33-37**).

W piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2016 roku pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Podniosła ponadto zarzut niewykazania przejścia należności na rzecz powoda, a tym samym zarzut braku legitymacji czynnej oraz zarzut niewykazania istnienia roszczenia, zarówno w zakresie należności głównej, jak i odsetek. Podniosła zarzut zastosowania niedozwolonych klauzul umownych w postaci zastrzeżenia kary umownej od zobowiązania pieniężnego, a także podtrzymała zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. (**pismo procesowe k. 90-92**).

W dalszym toku postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie, zaś na rozprawie w dniu 18 października 2017 roku pełnomocnik powoda i pełnomocnik pozwanej nie stawili się, zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy. (**pismo procesowe powoda k. 98-104, potwierdzenie odbioru k. 109-110, protokół rozprawy k. 112**).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 marca 2011 roku pozwana E. C. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), dotyczącą karty SIM z przypisanym do niej numerem (...), na zasadach promocji (...) na czas oznaczony 24 miesiące. W umowie wskazano, że w związku z jej zawarciem pozwanej przyznano ulgę o wartości 1.508 zł. Pozwana potwierdziła, że otrzymała i zaakceptowała regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych, Cennik oraz Regulamin (...), które stanowiły załączniki do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. (**dowód: kserokopia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 58**).

Na podstawie zawartej umowy (...) Spółka z o.o. w W. zobowiązana była do świadczenia na rzecz pozwanej usług telekomunikacyjnych, pozwana zaś do uiszczania na jej rzecz opłaty abonamentowej oraz opłat za usługi telekomunikacyjne i inne usługi świadczone przez (...) Sp. z o.o. zgodnie z Cennikiem oraz utrzymywania aktywnej karty SIM w sieci (...) przez okres 24 pełnych cykli rozliczeniowych.

W Regulaminie świadczenia Usług (...) przez (...) Sp. z o.o. dla Abonentów, zastrzeżono, że Operator może, według własnego wyboru, rozwiązać umowę w każdym czasie ze skutkiem natychmiastowym, m.in. w przypadku nieuregulowania przez Abonenta rachunków telekomunikacyjnych (§ 16 pkt 11 ppkt i). Zgodnie z § 16 pkt 13, zastrzeżono, że w przypadku umowy zawartej na czas określony, której zawarcie wiązało się z przyznaniem Abonentowi przez Operatora ulgi, Operator jest uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez Abonenta lub przez Operatora z przyczyn leżących po stronie Abonenta przez upływem okresu, na który umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej Abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. (**dowód: kserokopia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 58, kserokopia regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych k. 59-63, kserokopia regulaminu oferty promocyjnej k. 64-76**).

(...) Sp. z o.o. w W., zgodnie z treścią umowy, świadczyła na rzecz pozwanej E. C. usługi telekomunikacyjne, za które wystawiała faktury VAT. Pozwana nie uregulowała następujących należności wynikających z wystawionych faktur VAT:

- 1) kwoty 137,31 zł z faktury VAT nr (...) – z terminem płatności do dnia 17 maja 2011 roku,
- 2) kwoty 107,43 zł z faktury VAT nr (...) – z terminem płatności do dnia 17 czerwca 2011 roku,
- 3) kwoty 80,54 zł z faktury VAT nr (...) – z terminem płatności do dnia 18 lipca 2011 roku. **(dowód: kserokopie faktur VAT k. 77-85, kserokopia noty obciążeniowej z warunkami odstąpienia od naliczenia opłaty specjalnej k. 86, okoliczności bezsporne).**

Odsetki ustawowe naliczone od niezapłaconych w terminie trzech faktur VAT do dnia 26 maja 2013 roku wynoszą łącznie 82,77 zł, w tym:

- 1) od kwoty 137,31 zł (wynikającej z faktury VAT nr (...)) – odsetki ustawowe za okres od dnia 18 maja 2011 roku do dnia 26 maja 2013 roku wynoszą 36,19 zł,
- 2) od kwoty 107,43 zł (wynikającej z faktury VAT nr (...)) – odsetki ustawowe za okres od dnia 18 czerwca 2011 roku do dnia 26 maja 2013 roku wynoszą 27,13 zł,
- 3) od kwoty 80,54 zł (wynikającej z faktury VAT nr (...)) – odsetki ustawowe za okres od dnia 19 lipca 2011 roku do dnia 26 maja 2013 roku wynoszą 19,45 zł. **(dowód: kserokopie faktur VAT k. 77-85, wysokość odsetek ustawowych ustalona w oparciu o kalkulator odsetek ustawowych kalkulatory.wolterskluwer.pl k. 113-115).**

Wobec niedotrzymania przez pozwaną warunków zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – pozwana nie uregulowała należności wynikających z wystawionych przez operatora, opisanych powyżej, faktur VAT – Operator wypowiedział pozwaną zawartą umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz wystawił notę obciążeniową nr (...) na kwotę 1.095,41 zł tytułem „opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy” z terminem płatności do dnia 21 października 2011 roku. Jednocześnie poinformował pozwaną, że anuluje naliczenie opłaty specjalnej wskazanej w nocie obciążeniowej pod warunkiem opłacenia zaległych faktur i kontynuowania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zgodnie z warunkami umowy po uprzednim zawarciu dodatkowego porozumienia do umowy. **(dowód: kserokopia noty obciążeniowej i warunków anulowania opłaty specjalnej k. 86).**

W dniu 28 marca 2013 roku pierwotny wierzyciel (...) z o.o. w W. zawarł z powodem (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w K. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika E. C. wynikającej z tytułu powyższej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy o przelew wierzytelności, o której mowa wyżej, wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynosi 1.420,69 zł i wynika ono z faktur VAT nr (...) na kwotę 137,31 zł z terminem wymagalności 17 maja 2011 roku, nr (...) na kwotę 107,43 zł z terminem wymagalności 17 czerwca 2011 roku, nr (...) na kwotę 80,54 zł z terminem płatności 18 lipca 2011 roku i nr (...) na kwotę 1.095,41 zł z terminem wymagalności 21 października 2011 roku. **(umowa przelewu wierzytelności k. 53-56, wyciąg z listy dłużników stanowiący załącznik do umowy cesji k. 57)**

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała wskazanego zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczności bezsporne).**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z powołanych dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne jedynie częściowo i zasługiwało na uwzględnienie w zakresie żądanej kwoty 408,05 zł, na którą składają się należność główna za świadczone usługi telekomunikacyjne – niezapłacone 3 faktury VAT w łącznej wysokości 325,28 zł (137,31 zł + 107,43 zł + 80,54 zł) oraz należność z tytułu skapitalizowanych na dzień 26 maja 2013 roku odsetek ustawowych naliczonych za nieterminowe regulowanie przez pozwaną należności względem powoda z tytułu wystawionych faktur VAT w wysokości 82,77 zł (36,19 zł + 27,13 zł + 19,45 zł).

Na wstępie należy zauważyć, że powód udowodnił swoją legitymację czynną, jako, że do akt sprawy został załączony dowód z dokumentu w postaci umowy przelewu wierzytelności zawartej przez powoda z pierwotnym wierzycielem oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy o przelew wierzytelności, o której mowa wyżej, w którym oznaczono pozwaną jako dłużnika, dokładnie wskazano wysokość zobowiązania dłużnika i faktury, z których zobowiązanie to wynika, z przywołaniem numerów faktur, wysokości kwot do zapłaty i terminów płatności.

Powód wykazał ponadto, że pozwaną E. C. z (...) Spółką z o.o. w W. łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) zawarta w dniu 23 marca 2011 roku. Poza głośnym stwierdzeniem, że umowa ta była nieważna, pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie wyjaśniła na czym owa nieważność miałby polegać, ani też Sąd nie dopatrywał się żadnych przyczyn uzasadniających powyższe, zatem uznał, że umowa była ważna i wiązała strony. Warunki zawartej umowy wskazywały, że za wykonane usługi pozwana będzie uiszczała na rzecz (...) opłatę abonamentową oraz opłaty za usługi telekomunikacyjne i inne usługi świadczone przez (...) zgodnie z cennikiem. Pozwana do dnia wyrokowania nie zapłaciła w terminie wystawionych jej przez Operatora za świadczone usługi telekomunikacyjne należności wynikających z faktur VAT: nr (...) na kwotę 137,31 zł z terminem płatności do 17 maja 2011 roku, nr (...) na kwotę 107,43 zł z terminem płatności do 17 czerwca 2011 roku, nr (...) na kwotę 80,54 zł z terminem płatności do 18 lipca 2011 roku. Pozwany nie zapłaciła, zatem należności z tytułu wystawionych faktur VAT w łącznej kwocie 325,28 zł, jak również nie zapłaciła skapitalizowanych na dzień 26 maja 2013 roku odsetek ustawowych od nieuregulowanych powyższych należności w łącznej wysokości 82,77 zł.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać odsetek za czas opóźnienia, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu, jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie.

Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda, jako nabywcy wierzytelności, kwotę 408,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 maja 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Sąd zasądził odsetki ustawowe od skapitalizowanych na dzień 26 maja 2013 roku odsetek za opóźnienie – od dnia 27 maja 2013 roku, czyli od dnia wytoczenia powództwa, co było zresztą zgodne z żądaniem powoda. Stosownie, bowiem do treści przepisu art. 482 § 1 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Biorąc pod uwagę okoliczność, że należności z tytułu 3 powyższych faktur były wymagalne odpowiednio w maju, czerwcu i lipcu 2011 roku, zaś powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone w dniu 27 maja 2013 roku, podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia nie był uzasadniony, jako że powództwo zostało wytoczone przed upływem 3-letniego terminu przedawnienia roszczenia.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo, jako nieuzasadnione.

Powód dochodził przedmiotowym powództwem również kwoty 1.095,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami skapitalizowanymi od dnia 22 października 2011 roku do dnia 26 maja 2013 roku i dalszymi odsetkami od zaległych odsetek od dnia 27 maja 2013 roku do dnia zapłaty, która to kwota stanowiła należność z tytułu opłaty specjalnej - kary umownej za zobowiązanie niepieniężne pozwanej do utrzymywania aktywnej karty SIM w sieci (...) przez okres 24 pełnych cykli rozliczeniowych.

Zgodnie z treścią przepisu art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Cytowany przepis jednoznacznie określa granicę swobody umów wskazując, że ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy. Takim przepisem ograniczającym swobodę umów jest między innymi przepis art. 483 § 1 k.c. Zgodnie z jego treścią, można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Cytowany przepis, z uwagi na zawartą w nim normę prawną, jest przepisem bezwzględnie obowiązującym (*ius cogens*).

Wskazać przy tym należy, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, które Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela, przy ocenie charakteru zastrzeżonej kary należy brać pod uwagę charakter prawny zobowiązań, które należą do *essentialia negotii*, a nie obowiązki pochodne (dodatkowe) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2000 roku, V CKN 171/00, zawarty w komputerowym zbiorze orzecznictwa Wydawnictwa (...) pod nr (...)).

W przedmiotowej sprawie (...) z o.o. w W. zobowiązała się do świadczenia na rzecz pozwanej określonych usług telekomunikacyjnych, natomiast pozwana jako abonent zobowiązana była do opłacania abonamentu i płacenia za inne usługi zgodnie z cennikiem. Zobowiązanie pozwanej było, zatem od początku zobowiązaniem *stricte* pieniężnym, do którego nie może mieć zastosowania przepis o karze umownej. W konsekwencji dochodzenie od pozwanej kary umownej należy uznać za niedopuszczalne zastrzeżenie umowne i jako takie – w świetle przepisu art. 58 k.c. - nieważne.

Zgodnie bowiem z treścią art. 58 k.c., czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednio przepisy ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2005 roku, V CK 90/05, Monitor Prawniczy 2005/18/874; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1966 roku, III CR 45/66, LEX nr 5962; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lipca 2005 roku, I ACa 368/05, OSAB 2005/3/3). Podobne stanowisko zajął Sąd Okręgowy w Łodzi orzekając w sprawie o sygn. III Ca 939/06 i wielu innych.

Podkreślić także należy, że kara umowna w Regulaminie świadczenia usług została zastrzeżona jedynie w określonych przypadkach, tj. naruszenia przez abonenta zobowiązania niepieniężnego do utrzymania aktywnej karty SIM w sieci (...) przez cały czas trwania umowy. Strona powodowa nie wykazała jednak w żaden sposób, aby pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania do utrzymywania aktywnej karty SIM, jednocześnie wskazując w dokumentach załączonych do pozwu, że (...) obciążyla pozwaną opłatą specjalną - karą umowną i wypowiedziała jej umowę właśnie za nieterminowe regulowanie należności, a zatem za niewykonanie przez E. C. zobowiązania pieniężnego.

Nadto wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 385¹ § 1 i 3 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Pozwana jako abonent nie miała rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, w tym postanowień Regulaminu i Oferty Promocyjnej. Postanowienia te zostały jej narzucone przez operatora sieci komórkowej. Postanowienia o karze umownej kształtują prawa i obowiązki pozwanej jako konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy, a tym samym nie wiążą pozwanej.

Na marginesie zauważyć wreszcie należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 56 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. 2004, Nr 171, poz. 1800 ze zm.), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych powinna określać między innymi wysokość kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej, przy czym zgodnie z definicją pojęcia „usługa telekomunikacyjna” zawartą w art. 2 ust. 48 cytowanej ustawy, usługa ta to „usługa polegająca głównie na przekazywaniu sygnałów w sieci telekomunikacyjnej; nie stanowi tej usługi usługa poczty elektronicznej”.

Ustawa, o której mowa, przewiduje, zatem obowiązek określenia w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych wysokości kar umownych tylko w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania tej właśnie usługi, a zatem niewywiązania się z zobowiązania wynikającego z zawarcia umowy przez dostawcę usług, a nie abonenta, czyli pozwanego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd oddalił powództwo w omawianym zakresie.

Wobec oddalenia żądania zasądzenia kwoty 1.095,41 zł z tytułu kary umownej, oddaleniu podlegało także żądanie zasądzenia skapitalizowanych odsetek od tejże kary za okres od dnia 22 października 2011 roku do dnia 26 maja 2013 roku, jak również żądanie zasądzenia dalszych odsetek ustawowych od skapitalizowanych odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. – w części, w której statuuje on zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało uwzględnione jedynie częściowo.

Powód żądał zasądzenia od pozwanej kwoty 1.718,26 zł, a zasądzono kwotę 408,05 zł. Strona powodowa wygrała sprawę co do kwoty 408,05 zł, a zatem w 24%, przegrała zaś w 76 % - tyle też kosztów procesu winna ponieść.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 647 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w kwocie 30 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 600 zł – § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Pozwana poniosła koszty procesu w łącznej wysokości 617 zł, w tym 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 600 zł – § 6 pkt 3 w/w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku.

Powód wygrał spór w 24 %, a przegrał w 76 %. Powód winien więc ponieść z tytułu kosztów procesu kwotę 960,64 zł (76 % kwoty ogólnej; $1.264 \text{ zł} \times 76\% = 960,64 \text{ zł}$), a pozwana 303,36 zł (24 % tejże; $1.264 \times 24\% = 303,36 \text{ zł}$). Wobec faktycznego poniesienia przez strony wymienionych wyżej kwot (powód 647 zł, pozwana 617 zł), kwota 313,64 zł podlegała zasądzeniu od powoda na rzecz pozwanej.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.